

İman Küfür Mücadelesi

(Açıklama: Tarih ve günümüz iyi incelenirse İslamiyet'e uyan Müslümanlar ile İslamiyet'e düşmanlık eden kafirler arasında sürekli bir mücadele olduğu görülmektedir. Bu mücadele neden kaynaklanmaktadır? Müslümanların amacı nedir, kafirlerin amacı nedir? Bu mücadele ile hayatın hangi noktalarında karşılaşırız? Bu konular hakkında İslam Alimlerinin aşağıdaki nakilleri üzerinde düşünelim.)

[Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye]

Tarih gösteriyor ki, yalnız kendi rahatlarını, keyflerini düşünen krallar, diktatörler, islam dininin, kendi zulümlerini, kötülüklerini meydana çıkardığını görerek, cinayetlerini, hıyanetlerini gizliye bilmek ve yalanlarına herkesi inandırabilmek için, islamiyete saldırmışlardır. Zâlim düşman kumandanları, mutaassıp haçlı orduları, her zaman, karşılarında müslüman türk kahramanlarını bulmuşlar, ecdadımızın iman dolu göğüslerini aşmamış, silâhlarını, ölümlerini bırakarak hep kaçmışlardır.

Tarih yine gösteriyor ki, islamiyet, her zaman daha üstün, daha yeni ve daha fennî harb vâsıtalarının ve medenî cihâzların yapılmasına ve daha akıllı, daha kahraman milletlerin yetişmesine sebep olmuş; dinsizler, ilimde, fende, silâhda ve şecaatte daima geri kalmışlardır. Hattâ, bir islam ordusu, her cihetden adaletle bağlılığı nisbetinde gâlib geldiği halde, aynı orduda adaletten uzaklaşılırdıkça, başarısının azaldığı görülmüştür. İslam devletlerinin, kurulması, yükselmesi, durması ve çökmeleri de hep, adaletle bağlılıkları nisbetinde olmuştur.

İslam dinini bilmedikleri için, ona karşı olanlar, asırlar boyunca yaptıkları kanlı ve acı tecrübelerle anladılar ki, imanını yıkmadıkça, müslüman milleti yıkmaya, imkân yoktur. Hakikatte her ilerlemenin ve yükselmenin hamisi ve teşvîkçisi olan islamiyeti, ilmin, fennin ve yeğitliğin düşmanı gibi göstermeğe yeltendiler. Genç neslerin, bilgisiz, dinsiz kalmasını, onları ma'nevî cepheden vurmağı hedef edindiler. Bu yolda milyonlar dökdüler. İlim ve iman silâhları çürümüş, hırs ve şehvetlerine kapılmış olan bazı cahiller, kafirlerin bu hücumları ile hemen bozuldu. Bunlardan bir kısmı, isimlerini siper edinip, müslüman görünerek, fen adamı, kalem sahibi ve din âlimi, hattâ müslümanların hamisi şekline girip, temiz gençlerin imanlarını çalmağa koyuldular. Kötülükleri hüner şeklinde, imansızlığı moda şeklinde gösterdiler. Dîni, iman olanlara softa, gerici denildi. Din bilgilerine, islamın kıymetli kitaplarına, irtica, gericilik ve taassup diyenler oldu. Kendilerinde bulunan ahlaksızlık ve şerefsizlikleri, müslümanlara, islam büyüklerine atf ve isnâd ederek, o temiz insanları kötülemeğe, evlatları babalarından soğutmağa uğraştılar. Tarihimize de dil uzatıp, parlak ve şerefli sahifelerini karartmağa, temiz yazılarını lekelemeğe, vak'a ve vesîkaları değıştirmeğe kalkıştılar. Böylece, gençleri dinden, imandan ayırmağa, islamiyeti ve müslümanları yok etmeğe çalıştılar. İlmî, fennî, güzel ahlakı, fazîleti ve yeğitliği ile dünyaya şân ve şeref saçan, ecdadımızın sevgisini genç kalblere yerleşdiren mukaddes bağları

çözmek, gençliği dedelerinin kemalatından, ululuğundan mahrum ve habersiz bırakmak için, kalblere, ruhlara ve vicdanlara hücum ettiler. Halbuki, anıyamıyorlardı ki, islamiyetten uzaklaştıkça, Resulullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” yolundan ayrıldıkça, ahlak bozulduğu gibi, her vâsıtayı yapmakta ve her asrın icap ettirdiği yeni bilgilerde, üstünlüğü gayb ediyor, ecdadımızın askerlikteki, fen ve sanattaki başarılarını gösteremiyor, hattâ geri kalmağa başlıyorduk. Bu maskeli dinsizler, böylece, bir taraftan ilimde, fende geri kalmamıza çalışıyor, diğer taraftan da, islamiyet geriliğe sebep oluyor. Garb sanayiine yetişebilmemiz için, bu kara perdeyi kaldırmamız, şark dininden, çöl kanunlarından kurtulmamız lazımdır, diyorlardı. Bu suretle maddî ve ma'nevî kıymetlerimizi yıkarak, vatanımıza, milletimize, dışardaki düşmanların, asırlarca yapmak istedikleri, fakat yapamadıkları kötülüğü yaptılar. Müslüman ismini taşıyan islam düşmanlarına (Zındık) denir. Zındıkların islamiyete zararları, kafirlerin, misyonerlerin zararlarından daha çok oldu.

İslamiyet karşısında, kafirler türlü yollar tutmuş, kollara ayrılmış ise de, iki kısımda toplanırlar: Birinci kısımdakiler, dünya işlerini ve ibadetlerini yapıp müslümanlara saldırmaz. Bunlar, islamın kuvveti ve büyüklüğü karşısında, küçüklüklerini anlamış, cizye vermeği kabul ederek islamın hakimiyetine ve adaletine sığınmıştır. Bu kafirlere (Ehl-i zimmet) veya (Zimmi) denir. Böyle kafirleri sevmemek, düşman bilmek lazım ise de, bunlara eziyet etmek, kalblerini incitmek haramdır.

İkinci kısım kafirlere gelince, bunlar, islam güneşinin parlamasına dayanamaz. Bütün devlet kuvvetleri ile, propaganda vâsıtaları ile, yalan ve çirkin iftiralar yaparak, islam dinini yıkmaya çalışırlar. Bu zavallılar, anıyamıyor ki, islamiyeti dünyadan kaldırmak, insanları saadetten, rahatlıktan ve kurtuluştan mahrum bırakmak demektir ve kendilerini ve bütün beşeriyeti, felakete, sıkıntılara sürüklemek, kısaca bindiği dalı kesmek demektir. Enfâl suresi, altmışıncı âyetinde mealen, (Kafirlerin hücum ve işkencelerine uğramamak, onları da, se'âdet-i ebediyeye kavuşturmak için, insan gücünün yettiği kadar durmadan çalışınız. En mükemmel harb vâsıtalarını yapınız!) buyurulmuştur. Burada kafirleri müslüman olmakla şereflendirmeği veya cizye kabul ederek islamiyetin himâyesi altına girenlerin çalışmalarına, ibadetlerine karışmayıp, canlarını, mallarını, namuslarını korumağı emrediyor. Bu suretle, bütün dünyanın islam bayrağı altında birleşmesini, iman etmesini, sevişmesini istiyor. İslamiyeti anladığı halde inat edip, inanmayanları da içine alan, umumi bir adalet ve saadet kurmağı, bütün insanlara, hayvanlara, dirilere, ölümlere, yani herşeye, bir rahatlık kazandıрмаğı emrediyor.

Kafirler ve islam düşmanları, bir taraftan, islam memleketlerini kana boyuyor. Camileri, islam eserlerini yıkıyor, yok ediyorlar. Diğer taraftan da, islam memleketlerindeki iman ve ahlakı bozuk olan cahilleri bulup, bunlar vâsıtası ile, islam ilimlerini yok ediyorlar. Bozuk düşüncelerini, yalanlarını, islamiyet bilgileri diyerek yazıyorlar. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarına saldırıyorlar. İslamiyete karşı bu hücumları, hep ingilizler planlamaktadır.

[Mektubat Tercemesi]

Tarih boyunca, imanlılar ile imansızlar çarpışmakta, kuvvetli, çalışkan olan, gâlib ve hakim olmakta, inançlarını, düşüncelerini yaymaktadır. Bu çarpışma, harb vâsıtaları ile, döğüşerek olduğu gibi, propaganda ile, neşr yolu ile de yapılmaktadır. Şimdi, ikinci savaş bütün hızı ve kuvveti ile hergün devam etmektedir. İmansızlar, alçakça ve açıkça iftira ettikleri gibi, müslüman şekline girerek, din adamı görünerek, islamiyeti içerden yıkmaya da çalışıyorlar. Kitaplı ve kitabsız bu kafirlerin, planlı olarak hazırladıkları uydurma kitapları, radyo, televizyon neşriyyâtı ve sinema filmleri bir yandan, cahil ve münafık kimselerin, dünyalık ele geçirmek için, ortaya çıkardıkları yanlış, bozuk din kitapları ve sözleri de bir yandan, dîni, imanı yok etmektedir. Bu ma'nevî yıkıntıyı durdurabilmek için, Ehl-i sünnet âlimlerinin doğru bilgilerini yaymaktan başka kurtuluş yolu yoktur.

[İslam Ahlakı]

Cihad, (Emr-i maruf ve nehy-i anil-münker) demektir. Bu cihad ikiye ayrılır: Birincisi, kafirlere islamiyeti tanıtmak, onları küfür felaketinden kurtarmak demektir. İkincisi, müslümanlara ilm-i hâllerini öğretmek, onların haram işlemelerine mani olmaktır. Bunların her ikisi de, üç türlü yapılır. Birincisi, beden ile yapmaktır. Beden ile yani her türlü harb vâsıtaları ile cihad yapmak, islamiyetten haberleri olmayarak, başkalarından görmekle veya zâlimlerin, sömürücülerin baskıları ve işkenceleri ve aldatmaları ile küfre sürüklenmiş olan zavallılara islamiyeti bildirmeğe engel olan diktatörlere, emperyalist güçlere karşı olur. Bu silâhlı cihadı, muhârebeyi yalnız devlet yapar. Yani devletin ordusu, savunma kuvvetleri yapar. Devletin emri, bilgisi, izni olmadan hiçbir müslümanın kafirlere saldırması, eşkiyalık yapması caiz değildir. Devletin sulh yaptığı kafirlerden birini öldüren müslümanı, islam dini en ağır cezaya çarptırmaktadır.

Görülüyor ki, islam dininde, cihad demek, memleketleri yıkmak, insanları öldürmek demek değildir. İnsanlara islamiyeti tanıtarak, kendiliklerinden seve seve müslüman olmalarına çalışmak demektir. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" ve Eshab-ı kiram "radiyallahü teâlâ anhüm ecmain" ve hakiki müslüman olan islam devletleri, mesela Osmanlılar, hep böyle cihad ettiler. Güçsüz, savunmasız insanlara saldırmadılar. Bu insanlara islamiyetin ulaştırılmasına, tanıtılmasına mani olan, islam düşmanı, kafir diktatörlerle, emperyalistlerle ve müslüman ismini taşıyan bidat sahibi bölücülerle harb ederek, bunların sömürücü, ezici güçlerini yok ettiler. Bu işkence güçlerinin altında inleyen insanları kurtararak hürriyete kavuşturdular. Onlara islamiyeti öğretip, kendiliklerinden seve seve hakiki müslüman olmalarına, ebedî saadete kavuşmalarına sebep oldular.

İslam devletinin, islam ordusunun, ikinci vazîfesi müslümanları ve islam dinini yok etmek için, islam memleketlerine saldıran kafirlere ve sapık inançlı bölücülere karşı cihad ederek, müslümanları ve islam dinini korumaktır. Allahü teâlâ, Enfâl suresinde, islam devletinin, kafir memleketlerinde yapılan harb silâhlarını araştırıp, öğrenip, bunların hepsini, sulh zamanında yapmalarını emrediyor.

İslam cihadının ikinci şekli, her türlü neşr vâsıtası ile islamiyeti insanlara yaymak, duyurmaktır. Bu cihadı, islam âlimleri yapar ve islam devletinin yardımı ve kontrolü ile yapılır. Asrımızda islam düşmanı olan kafirler, misyonerler, masonlar, komünistler ve mezhepsizler, her türlü neşr organları ile islamiyete saldırıyorlar.

Bunların hepsi basın yolu ile, kitaplar, mecmualar, risâleler çıkararak ve radyolarla bozuk inanışlarını yayıyorlar. Bunu yapmak için milyonlar sarf ediyorlar. Bir yandan, (Ehl-i sünnet) veya (Sünnî) denilen hakiki müslümanları aldatarak islamiyeti içerden yıkıyorlar. Diğer taraftan da, islamiyeti bütün dünyaya yanlış olarak tanıtıyorlar. Müslüman olmak isteyen yabancılar, bu çeşitli propagandalar karşısında ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Yâ, müslüman olmaktan vazgeçiyorlar, yahut yanlış, bozuk bir yola girerek, müslüman olduklarını sanıyorlar.

İslamın iç ve dış düşmanlarının yıkıcı, aldatıcı propagandalarına karşı Ehl-i sünnet âlimlerinin, hakiki müslümanlığı yani Muhammed aleyhisselamın ve Eshab-ı kiramın "radiyallahü teâlâ anhüm ecmain" yolunu, neşr vâsıtaları ile bütün dünyaya yaymaları, günümüzün en kıymetli cihadıdır.

Cihadın üçüncü kısmı, dua ile yapılan cihaddır. Bütün müslümanların bu cihadı yapmaları farz-ı ayndır. Bu cihadı yapmamak, büyük günah olur. Bu cihadı yapmak, cihadın birinci ve ikinci kısımlarını yapanlara dua etmekle olur. Leşker-i gazâ, leşker-i duanın yardımına Muhtaçtır. İhlâs ile yapılan dua muhakkak kabul olur.

[İslam Alimleri buyuruyor ki:]

Allah bu yoldan ayırmasın. Ne demek bu yoldan ayırmasın? Ehl-i sünnet yolundan ayırmasın, yahut da cennete giden yoldan ayırmasın. Bid'at ehli ortalığı bozdu, mezhepsizler bozdu. İslamiyete kendi aklına göre yön verenler bozdu. Önüne gelen İslamiyetle uğraştı, önüne gelen İslamiyetle. Uhud harbi, Huneyn, bunlar mürtedlere karşı, müşriklere karşı, dinsizlere karşı, ehl-i sünneti anlatmak istedi. Önüne gelen İslam diyor fakat önüne gelen İslamiyeti bozuyor. Ulema-i su. O gün kılıçla, ondan sonra top tüfekte, ondan sonra asrın silahlarıyla daima inananlar ve inanmayanlar harb ettiler, daima. Ne zaman başladı? Adem aleyhisselamdan bu yana, Habil'le Kabil'le başlamış. O günden bugüne kadar devam etti. Şimdi kültür savaşı, aynı şey. Mektubatda İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyorlar ki "kuddise sirruh", bugün kağıt ile kalem ile yapılan cihad 500

sene evvel, 400 sene evvel top ile tüfekte yapılandan daha mühimdir buyurmuş.

Peygamberimizin vazifesi İslamiyyeti yaymak. İnsanlara çok para kazandırmak, çok zengin olmak yolunu hiçbir zaman söylemediler. Böyle bir şeyi ağızlarına bile almadılar. Onların sadece arzu ettikleri şey bir kişi daha yanmasın. **İnsanlar kurtulsun diye İslamiyyeti tebliğ etmekle vazifelendirildiler. Çünkü bu dünyada verilebilecek en yüksek rütbe, en yüksek vazife, en kıymetli vazife. Daha ne sayarsan say, bunun üstüne yok. İşte Allahü teala bu kadar yüksek, bu kadar kıymetli olan vazifeyi en yüksek, en kıymetli ve en tatlı kuluna verir. O da peygamberlerdir. Dolayısıyla Peygamberimizin "aleyhissalatü vesselam" kim bu vazifesine ortak olursa, yani varisi olursa; nasıl olacak varis? Allahü tealanın dinini yaymakla. Yoksa yatmakla değil. Eshab-ı kiram yattı mı? Dünyanın her bir tarafına dağıldılar bir kul daha yanmasın diye. Ondan sonra kim bu vazifeye ortak olursa buyurdular, üç şekilde; bedenlen, malen veya duayla. Yeter ki bu cihada iştirak etsin, o varis olur buyurdular. Varis olunca muris bunu yanına alır buyurdular. Yani veraseti veren, sen benim varisimsin gel yanıma der ve inşallah hepimiz kurtuluruz.**

Kur'ân-ı kerîmde Cenâb-ı Hak, Eshâb-ı kirâm için cihâd edin, buyuruyor cihâd. Ve bütün eshâb-ı kirâm, 124.000. Eshâb-ı kiram Afrika'ya, Ve buyuruyorlar ki, Afrika'da kum gibi Eshâb-ı kirâm var. Efendim, Hindistan'a, Mısır'a, İspanya'ya, Anadolu'ya, işte İstanbul'a, her yere dağıldılar. Hiç kitap yazmaya vakit bulmadılar. Sadece Allahü teâlânın dinini yaymak için kullarına terki diyar ettiler. Vatanlarını terk ettiler. Evlerini terk ettiler. Hatta Abdülhakim efendi hazretleri buyurmuşlar ki, Akarsularını terk ettiler hepsinin güzel güzel evleri vardı. Bağlarını, bostanlarını terk ettiler. Bir daha da geri dönmediler. O hanımları, ne sabırlı hanımlarmış. O evlâtlar ne sabırlı imiş. O mübârek zâtlar da, ne mücahitmiş. Gittiler, bir daha gelmediler. nereye? Lisân bilmiyorlar, iklim farklı, Erzurum'da dağın tepesinde eshâb-ı kiram var. Nereye gelmişler? Önce lisan yok. Sonra tamamen küffar diyarına gidiyorlar. Niye? Şehit düşmeye. Belli ki orada şehit düşecekler. Ama Allahın emri o, islamiyeti yayın, çıkın. Sonra, âlimler hep rastladıkları Eshâb-ı kirâmdan islâmiyeti sordular ve yazdılar.

Ama Osmanlılardan Allah râzı olsun. Aynı eshâb-ı kirâm gibi, onlar da terki diyar ederek, terki vatan ederek Viyana kapılarına kadar, bir daha dönmemek üzere, Kafkaslardan tut da, İspanya'ya kadar Eshâb-ı kirâm gibi islâmiyyeti her tarafa yaydılar. Abi onların evlatları ve torunları olarak bizlerde islamiyeti yayacağız iş bu. Kime yayacağız? Önce hanımımıza, çocuğumuza, komşumuza, sonra lâfımız kime geçiyorsa. Fitneye sebep olmadan, hiç kimseyi incitmeden, kırmadan ya bir kelime söyleyerek, ya bir kitap vererek, bir şey yaparak mutlaka Cenâb-ı Hakkın dininden bahsetmeli. **Eğer emr-i maruf, nehyi anil münker terk edilirse, çünkü hadîs-i şerîf var, en kötüleriniz başınıza gelir. Eğer, biz iyi insanların başımıza gelmelerini istiyorsak, önce bize düşen vazifeyi yapmamız lâzım. Biz Allahü teâlânın emirlerine, yasaklarına ne kadar uyarsak, amirlerimiz de, büyüklerimiz**

de o kadar güzel olur. Biz bu emri marufu terk edersek, hem dünyada azab çekeriz, başımıza belâ kesilirler, hem de âhirette azâb çekeriz.

[Menkıbe]

Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem Mekke dışına çıkardı, köylülere İslamiyeti anlatırdı. Bilhassa Mekke'ye giren yol güzergahındaki köylülere, dini İslamı anlatırdı, Kur'an-ı kerim okurdu onlara. Ebu Cehl de ondan daha ileri giderdi . Gelen köylünün kulaklarını tıkardı, burada bir büyücü var. Burada bir kahin var, sakın onun lafını dinlemeyin derdi. Bazen de o anda iman edenlerin öbür tarafta yollarını keserlerdi. Sakın ha diye. Öyle bir mücadeledeyken birgün sıcak bir yaz gününde yine böyle Mekke'nin dışında Peygamberimize kalabalık olarak saldırdılar. O kadar vurdular ki Resulullah efendimize diyor ki, (Ben sizin peygamberinizim yapmayın, ben sizin akrabanızım yapmayın) onlar bilemiyorlar ve mübarek yüzünden kan geldi. Allah yolunda. Ve o kan damlarken Cebrail aleyhisselam yakaladı. Yoksa dünya helak olurdu onun kanıydı çünkü. Sona geldi, Mikail ve Cebrail aleyhisselam dediler, ya Resulallah, Cenabı Hak tarafından geldik. Habibim bir dilesin yeter, biz dağlara müvekkiliz Mekkenin dağlarını birleştiriz, canlı kalmaz. Ama sen dile dedi. Çünkü bu hak senin. [Resulullah Efendimiz:]

“Ben azab edici olarak gelmedim. Ben rahmet olarak geldim, bunlar bana bunları yaptılar ama onların çocuklarından çok mücahid çıkacak, çok müslüman olacak, ben bunu yapamam. Bunlar bana eziyet ediyorlar fakat ben bunlara beddua edemem, ben beddua edici değilim.”

(Netice: İslam Alimlerinin sözlerinden çıkarılacak nice neticeler vardır. Bu konudaki nakillerden çıkarılabilecek bazı dersler şöyledir:

- *İslamiyet düşmanı kafirler müslüman milletleri yenebilmek için onları İslam dininden koparmaya çalışmakta, İslamiyet'e, iftiralarla kara propagandalarla saldırmaktadırlar. Bu saldırılara karşı müslümanlar uyanık olmalıdırlar.*
- *Müslümanlar, kafir milletler de İslamiyet nimeti ile şereflesinler diye dinlerini yaymak için mücadele etmektedirler.*
- *Müslümanlarla kafirler arasında eskiden topla tüfekte yapılan cihadın yerini şimdi ilim yolu ile yapılan cihad almıştır. Her müslüman İslamiyet'i yaymak için elinden geldiğince gayret etmelidir.)*